

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Узп 1/2023
11.07.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Зорана Хацића, чланова већа, са саветником Мирелом Костадиновић, као записничарем, одлучујући о захтеву Министарства унутрашње и спољне трговине Републике Србије, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 2 У 10494/18 од 28.11.2022. године, са противном странком “А1 Србија” д.о.о. Београд, Милутина Миланковића 1ж, ранији назив „VIP mobile“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Иван Јанковић, адвокат из ..., у предмету заштите потрошача, у нејавној седници већа одржаној дана 11.07.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **УВАЖАВА, УКИДА СЕ** пресуда Управног суда 2 У 10494/18 од 28.11.2022. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим диспозитива, уважена је тужба тужиоца и поништено решење Министарства трговине, туризма и телекомуникација број 330-00-00019/2015-11 од 14.05.2018. године и предмет враћен туженом органу на поновно одлучивање. Ставом другим диспозитива побијане пресуде, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове управног спора у износу од 1.370,00 динара. Оспореним решењем, ставом првим диспозитива, утврђено је да је „VIP mobile“ д.о.о. Београд са седиштем у Београду, Омладинских бригада број 21, учинило повреду колективног интереса потрошача тако што у Општим условима уговора о претплатничком и корисничком односу мобилне телекомуникационе мреже, који су почели да се примењују дана 17.06.2017. године и даље, у члану 17. став 1. уговара неправичну уговорну одредбу у корист трговца, прописујући да се у случају да претплатник раскине и својим понашањем доведе до раскида односно престанка претплатничког односа пре истека минимално предвиђеног периода његовог трајања, претплатник обавезује да плати VIP-у уговорну казну због неизвршења уговорне обавезе, у износу свих преосталих месечних претплата почев од дана раскида претплатничког односа до дана истека минималног предвиђеног периода његовог трајања, дакле обавезује потрошача који је повредио уговорну обавезу да трговцу плати накнаду у износу који значајно премашује износ претрпљене штете; ставом другим диспозитива, наложено је правном лицу из става 1. диспозитива тог решења да обустави уговарање одредбе

члана 17. став 1. Општих услова уговора о претплатничком и корисничком односу мобилне телекомуникационе мреже која представља неправичну уговорну одредбу из члана 45. став 1. тачка 3) Закона о заштити потрошача; ставом трећим диспозитива, одређено је да је правно лице из става 1. диспозитива решења дужно је да по пријему решења поступи по истом у року од 30 (тридесет) дана и о томе обавести Министарство у року од 8 (осам) дана од дана поступања; према ставу четвртном диспозитива, оспорено решење је коначно.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом због повреде правила поступка и погрешне примене материјалног права, подносилац истиче да образложење пресуде садржи нејасне и противречене разлоге о битним чињеницама које нису у сагласности са стањем у списима. Наводи да је суд засновао своју одлуку на чињеници да тужени орган није ценио наводе жалбе, те да је поступио супротно одредби члана 168. став 2. Закона о општем управном поступку, иако министарство у поступку заштите колективног интереса потрошача о постојању повреде и одређивању мере, као првостепени орган, одлучује решењем које је коначно и против кога се не може изјавити жалба, већ се, сагласно одредби члана 149. став 5. Закона о заштити потрошача, може покренути управни спор. Указује и да је суд погрешно применио материјално право, јер приликом одлучивања није применио изричиту законску одредбу из члана 3. став 7. Закона о заштити потрошача, нити је правилно применио одредбу члана 4. став 1. истог закона. Побијаном пресудом је повређено и право туженог на образложену одлуку. Предлаже да суд уважи захтев и преиначи или укине донету пресуду.

Противна странка у одговору на захтев наводи да је Управни суд дао јасне и разумљиве разлоге на којима је засновао одлуку, те да иста није захваћена повредама на које се указје захтевом туженог. Предлаже да суд захтев одбије као неоснован. Трошкове тражи.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Врховни суд је нашао да је захтев основан.

Према разлозима образложења побијане пресуде, оспорено решење је донето уз повреду правила поступка из одредбе члана 168. став 2. Закона о општем управном поступку, јер у образложењу решења нису оцењени наводи жалбе који се односе на постојање евентуалне штете коју би тужилац претрпео због превременог раскида уговора, будући да тужени није имао у виду одредбе чл. 155. и 189. Закона о облигационим односима, нити је оценио навод жалбе да је купац, приликом закључења уговора по приступу, имао право избора између уговора са погодностима уз уговарање накнаде штете услед превременог раскида и обичног претплатничког уговора. Како је другостепено решење иницирано жалбом, у његовом образложењу морају бити саопштени резултати до којих је другостепени орган дошао испитујући све наводе жалбе, што тужени није учинио, то је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца. Са наведених разлога, Управни суд је, применом одредаба чл. 40. став 2. и 42. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву побијане пресуде.

Према одредби члана 149. Закона о заштити потрошача („Службени гласник РС“, бр. 62/2014, 6/2016 (други закон)), министарство решењем одлучује о постојању повреде и одређивању мере (став 1); против решења донетог у поступку заштите колективног интереса може се покренути управни спор (став 4).

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни суд налази да се не може прихватити оцена Управног суда да је оспорено решење донето уз битну повреду

правила поступка из одредбе члана 168. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ бр. 18/16). Ово стога што је тужба у конкретном управном спору поднета против решења Министарства трговине, туризма и телекомуникација Републике Србије, донетог у поступку заштите колективног интереса потрошача, против кога се, сагласно цитираној одредби члана 149. став 4. Закона о заштити потрошача, може покренути управни спор. Како се у конкретном случају ради о једноступеном управном поступку, разлози побијане пресуде којима се указује да нису оцењени наводи жалбе контрадикторни су стању списка, јер жалба није ни изјављена. Стога из разлога датих у образложењу пресуде не приозлази као правилан закључак да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, овде противне странке, „VIP mobile“ d.o.o. Београд.

С обзиром на изложено, Врховни суд је нашао да је побијаном пресудом повређен закон на штету подносиоца захтева, па је, на основу одредбе члана 55. став 3. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде и предмет вратио Управном суду, који је дужан да најпре расправи питање на које му је указано овом пресудом, а затим да донесе нову одлуку о тужби.

Врховни суд није одлучивао о захтеву противне странке за накнаду трошкова, јер овом пресудом није окончан поступак по тужби, него је захтев уважен, побијана пресуда Управног суда укинута и предмет враћен Управном суду на поновно одлучивање, па ће се о трошковима поступка поводом правног лека одлучити у коначној одлуци на основу одредбе члана 165. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20), на чију сходну примену упућује члан 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ

дана 11.07.2023. године, Узп 1/2023

**Записничар,
Мирела Костадиновић,с.р.**

**Председник већа – судија,
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић